

Arrest

nr. 273 374 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN
Waversebaan 134 A
3050 OUD-HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DOMS, die *loco* advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (S.S.A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Domiz nabij Faidah in Centraal-Irak. U bent hier geboren en opgegroeid. Enkel in de periode na de val van het regime van Saddam Hussein,

meer bepaald van 2003 tot 2009, heeft u gewoond in Sarsing (Amadiya district, Dohuk provincie) in Noord-Irak. In 2007 bent u gehuwd met A.S.H. (CG: 2014761/B en O.V.nr.: 9.095.324). Jullie hebben samen vier kinderen: L. (°26 april 2008), D. (°17 maart 2009), Dw. (°20 februari 2013) en Ali (°11 april 2017 in Bulgarije). U zou tot het tweede middelbaar naar school zijn gegaan. Hierna zou u een tijd hebben gewerkt als arbeider. Einde 2003 zou u in Dohuk een politieopleiding gevolgd hebben. U zou na deze opleiding als politieagent aan de slag gegaan zijn in Domiz. U zou deze job zijn blijven uitoefenen tot uw vertrek uit Irak in 2016.

Op een dag werd u opgebeld door uw overste. U kreeg samen met enkele collega's de opdracht om een persoon te arresteren. Omdat u de agent was met de langste staat van dienst zou u als enige ongemaskerd geweest zijn tijdens de actie. De arrestatie verliep moeizaam maar succesvol. Na de arrestatie zou u door de familie van de betrokkene gevisieerd zijn. In februari 2016 zou u door onbekenden in elkaar geslagen zijn. U zou bewusteloos zijn gevallen en in het ziekenhuis van Dohuk wakker geworden zijn. U zou hier ongeveer twee weken hebben verbleven. In deze periode zou u bezoek hebben gekregen van uw overste bij de politie. Hij zou u hebben verteld dat de familie door wie u werd gevisieerd erg gevaarlijk is en dat het aldus beter was om het land te ontvluchten. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou uw moeder u hetzelfde advies hebben gegeven. U zou nog verschillende keren telefonisch bedreigd zijn geweest. Omstreeks april 2016 zou u samen met uw echtgenote en jullie drie oudste kinderen naar Dohuk gereisd zijn, waar jullie twee maanden verbleven bij een vriend.

Op 6 juni 2016 zouden jullie illegaal naar Turkije gereisd zijn. Jullie zouden verder gereisd zijn naar Bulgarije, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden, hetgeen werd afgewezen. Na een verblijf van ongeveer drie jaar in Bulgarije zouden jullie verder gereisd zijn naar Servië, waar jullie ongeveer één jaar verbleven. Vervolgens zouden jullie verder gereisd zijn naar Hongarije, waar jullie opnieuw ongeveer één jaar verbleven. Hierna zouden jullie naar België gereisd zijn, waar jullie op 27 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van dit verzoek leggen jullie volgende kopijen van documenten voor: de identiteitskaart van uzelf, van uw echtgenote en van jullie kinderen, een arrestatiebevel voor u omwille van uw desertie bij de politie, de Bulgaarse geboorteakte van uw jongste zoon en tenslotte nog enkele foto's van een vernield huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw verklaringen als zou u afkomstig zijn uit Domiz, als zou u hier zijn geboren en opgegroeid en als zou u hier uw hele carrière hebben gewerkt als politieagent.

Blijkt immers dat u bijzonder weinig concrete informatie kan geven over deze regio. Van een volwassen man, die bovendien politieagent zou zijn geweest en die zijn hele carrière heeft gewerkt in Domiz, mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze beschikt over een grondige kennis over dit dorp. Dit is hoegenaamd niet het geval bij u.

Zo verklaart u dat er ongeveer zeven scholen zijn in Domiz. U verwijst naar de 'school van Halat' en de 'Baratischool'. De naam van de lagere school waar uzelf naar toe zou zijn gegaan, herinnert u zich niet meer, net zo min als de naam van uw voorgehouden lagere middelbare school. U licht toe dat de namen van de scholen zijn veranderd. Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Dat u zich de naam van de lagere school waar u zes jaar naar toe zou zijn gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 59 en 60), in het dorp waar u zou zijn opgegroeid, en waar u altijd zou zijn blijven wonen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 22-28), en waar u bovendien zestien jaar lang gewerkt zou hebben als politieagent (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 68-71)), niet meer herinnert, is weinig geloofwaardig.

Over uw kinderen en de scholen waar zij naar toe zijn gegaan, liet u in eerste instantie opmerken dat ze nog te jong waren om naar school te zijn geweest. Echter dient opgemerkt te worden dat uw oudste kind geboren is in 2008 en dat jullie pas in 2016 zouden zijn vertrokken uit Domiz. Aldus kan afgeleid worden dat uw oudste op het moment van jullie vertrek al acht jaar oud was en dat zij dus helemaal niet te jong was om al naar school te gaan. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde vervolgens dat op een gegeven moment Daesh (Islamitische Staat) de regio was binnengevallen en dat er aldus heel veel vluchtelingen van de regio's Mosul en Sinjar werden opgevangen in jullie regio. Hierdoor werden scholen gesloten en werden ze gebruikt als opvangcentra. Deze uitleg kan niet overtuigen. Als het al zo is dat jullie kinderen door deze omstandigheden in de periode van 2014 tot jullie vlucht uit Irak in 2016 nooit één dag naar school zijn kunnen gaan, wat op zich al erg twijfelachtig is, dan nog mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u naar de scholen kan verwijzen waar jullie kinderen naartoe zouden gegaan zijn als deze uitzonderlijke omstandigheden zich niet hadden voorgedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 48-61). Uit de opmerkingen die u na het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS blijkt dat u plots wel meer scholen bij naam kent en ook dat u zich plots wel de namen van de lagere school en de middelbare school waar uzelf naar toe zou zijn gegaan, kan herinneren (zie mail met opmerkingen, toegevoegd aan het administratief dossier). Het vermoeden rijst dat u na het persoonlijk onderhoud zelf opzoeken bent gaan doen om zo alsnog de juiste antwoorden te kunnen geven. De vaststelling dat u tijdens het persoonlijk onderhoud evenwel geen blijk gaf van enige gedetailleerde en doorleefde kennis over de scholen in Domiz in het algemeen en de scholen waar uzelf naartoe zou zijn gegaan in het bijzonder, blijft evenwel onverminderd gelden.

U verklaart verder dat er in Domiz twee ziekenhuizen zijn: één bij de ingang van Domiz en een tweede dichtbij het vluchtelingenkamp van Domiz. U kent evenwel de namen van beide ziekenhuizen niet (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 47). Ook dit mag wederom verbazen voor iemand die hier zeer lange tijd zegt te hebben gewoond en gewerkt.

U verklaarde verder in eerste instantie geen enkele moskee te kennen in Domiz. U lichtte toe dat er na uw vertrek uit Irak in Domiz een moskee werd gebouwd die u dus niet bij naam kent. Toen u erop werd gewezen dat u aldus geen enkele moskee uit Domiz bij naam kent, verwees u plots naar een moskee waarvan u dacht dat ze Attakwa heet en voegde u er aan toe dat de naam intussen wellicht veranderd was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 65-67). Ook deze verklaringen komen allerminst overtuigend over.

U werd erop gewezen dat u allerminst overtuigt een inwoner te zijn geweest van Domiz en er bovendien dertien jaar te hebben gewerkt als politieagent, gelet op het feit dat u klaarblijkelijk geen enkel ziekenhuis bij naam kent, op één of twee scholen na geen enkele school kan benoemen en geen enkele moskee met zekerheid kan benoemen. U antwoordde hierop dat dit te maken had met de situatie in Domiz. Het behoort immers tot de zgn. betwiste gebieden en omwille hiervan zou het onder bestuur hebben gestaan van de Koerden en van de Arabieren waarbij dan telkens ook alle namen veranderden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 71). Deze uitleg overtuigt evenwel allerminst. Van iemand die bijzonder vertrouwd zou moeten zijn met dit dorp, gelet op het feit dat hij er dertien jaar lang als politieagent zou hebben gewerkt en er bovendien altijd zou hebben gewoond buiten de periode van 2003 tot 2009, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij over essentiële gebouwen in het dorp zoals scholen, ziekenhuizen en moskeeën meer overtuigende verklaringen kan afleggen en desgevallend de verschillende Koerdisch en Arabische namen kan weergeven. Dit is bij u allerminst het geval. Uit de opmerkingen die u na het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS blijkt dat u op vraag 71 plots een heel ander antwoord wenst toe te voegen, waaruit uw gedetailleerde kennis over Domiz naar voren zou moeten komen. U verwijst plots naar een middelbare school vlakbij uw huis, naar een winkel die enkel voor vrouwen bestemd is, naar een snoepwinkel, naar een bank, een crèche, een moskee, een bandencentrale en benoemt plots de twee ziekenhuizen die u nochtans tijdens het persoonlijk onderhoud niet meer bij naam kende (zie mail met opmerkingen, toegevoegd aan het administratief dossier). Opnieuw dient in dit verband te worden opgemerkt dat het vermoeden rijst dat u na het persoonlijk onderhoud zelf opzoeken bent gaan doen om zo alsnog antwoorden te kunnen geven die u eerder niet kon geven.

Ook voor uw echtgenote rijzen er ernstige twijfels omtrent haar verklaringen afkomstig te zijn van Domiz en hier altijd te hebben gewoond, op de periode van 2003 tot 2009 na. Zij kent bijvoorbeeld geen namen van scholen, geen namen van ziekenhuizen, geen namen van winkels, geen namen van moskeeën en weet zelfs nauwelijks aan te geven op welk adres jullie precies zouden hebben gewoond in Domiz. Zij blijkt ook geen enkel familielid meer te hebben in Domiz hoewel haar familieroots wel degelijk hier zouden zijn. Uw echtgenote werd geconfronteerd met het feit dat haar kennis over Domiz zo beperkt is dat haar verklaringen als zou ze van Domiz afkomstig zijn en hier altijd hebben gewoond op de periode van 2003

tot 2009 na, niet geloofwaardig zijn. Uw echtgenote antwoordde dat zij een huisvrouw was, dat ze niet kan lezen en schrijven, dat ze nooit naar de moskee ging en dat ze zelden buiten kwam. Ze vatte samen dat ze figuurlijk blind was. Het is evenwel niet geloofwaardig dat ze geen enkele concrete informatie kan geven over haar voorgehouden geboortedorp Domiz waar ze bovendien het grootste gedeelte van haar leven zou hebben gewoond (zie notities persoonlijk onderhoud 2014761B, vragen 41-68).

Er rijzen dan ook vermoedens dat u in werkelijkheid niet van Centraal-Irak afkomstig bent maar wel van Noord-Irak, meer bepaald van de provincie Dohuk. Hetzelfde vermoeden rijst in hoofde van uw echtgenote. Volgende indicaties bevestigen dit vermoeden.

Zo blijkt uit de kopij van het arrestatiebevel dat u voorlegt vreemd genoeg dat u officieel woonachtig zou zijn in de provincie Dohuk, gemeente Semel, wijk Faïda, straat Halat. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u altijd in Domiz heeft gewoond en dat Domiz en de straat Halat hetzelfde zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 30-35). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen.

Verder blijkt dat actueel niemand van uw familie in Domiz zou wonen, hoewel het wel degelijk uw geboortedorp zou geweest zijn waar uw roots liggen en waar jullie ook een eigendom hadden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 79). Uw zussen zijn gehuwd en wonen in Dohuk. Uw moeder zou kort na jullie vlucht uit Domiz bij één van uw zussen in Dohuk zijn gaan wonen. U heeft geen ooms of tantes meer in Domiz. Uw echtgenote, die eveneens van Domiz afkomstig zou zijn, heeft evenmin nog familie in Domiz (zie notities persoonlijk onderhoud 2014762B, vragen 46-60). Haar familie woont in Sarsing. Zij zouden net als jullie naar daar zijn verhuisd naar aanleiding van de oorlog van 2003, maar zij zouden in tegenstelling tot jullie daar blijven wonen zijn. U zou sinds uw vlucht uit Domiz enkel nog met één collega-politieagent uit Domiz contact hebben. Het is deze man, een zekere A.S., die u het arrestatiebevel en de foto's van uw vernielde huis zou hebben doorgestuurd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 86-108). Dat u en uw echtgenote (op één na) geen enkele kennis of familielid meer hebben in Domiz hoewel jullie beiden hier jullie familieroots zouden hebben en jullie beiden in dit dorp eigendommen zouden hebben gehad, is hoogst opmerkelijk. Dat klaarblijkelijk al jullie familieleden in Dohuk of in de nabijheid van Dohuk wonen, is evenzeer opmerkelijk en bevestigt bovengenoemde vermoeden.

U werd in Domiz in februari 2016 aangevallen, zo zegt u. U zou hierbij bewusteloos zijn gevallen en met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht zijn. Blijkt evenwel dat u naar de spoeddienst van Dohuk zou zijn gebracht en niet naar het ziekenhuis van Domiz. U werd gevraagd wat hiervan de reden is. U antwoordde dat er in Domiz twee ziekenhuizen zijn maar dat deze niet gespecialiseerd zijn voor ernstige zaken zoals in uw geval (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134, 135, 146). Het is evenwel opnieuw opmerkelijk dat uw (medische) belangen eerder in Dohuk werden behartigd dan in Domiz zelf, hoewel u in deze laatste plaats zou zijn aangevallen en dit dorp wel degelijk over twee ziekenhuizen beschikt.

Ook de politieopleiding die u volgde einde 2003 zou in Dohuk hebben plaatsgevonden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 70 en 115), wat eens te meer blijkt geeft van een sterkere band met deze regio dan u wil laten uitschijnen.

In dit verband dient nog te worden gewezen op het feit dat jullie enkel kopijen voorlegden van jullie identiteitskaarten. De originelen zouden jullie onderweg verloren zijn gespeeld (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 5). Jullie beweerden nooit paspoorten te hebben gehad (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 16 en 17). Uit de vertaling van de kopijen van de identiteitskaarten is weliswaar verwezen naar Faïda (provincie Mosul) als geboorteplaats voor uzelf, uw echtgenote en jullie drie oudste kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 179), maar dient in dit verband te worden gewezen dat kopijen geen bewijswaarde hebben aangezien de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Met dergelijke documenten kan bovendien enkel rekening worden gehouden ter ondersteuning van overtuigende en geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Het feit dat jullie geen enkel origineel identiteitsdocument kunnen voorleggen, doet verder twijfels rijzen over jullie beweerde afkomst uit Domiz in Centraal-Irak.

In verband met de problemen die u beweert te hebben gekend in Irak, dient te worden gewezen op het feit dat deze zich volgens u hebben afgespeeld in Domiz. Gelet op de hierboven genoemde vaststellingen dient evenwel te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde afkomst uit Domiz. Aldus kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die zich hier zouden hebben afgespeeld.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband wordt overigens verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkel concrete informatie kan geven over de familie door wie u zou zijn gevisieerd en voor wie u het land zou zijn ontvlucht. Dit doet de wenkbrauwen fronsen. U werkte immers bij de politie. U werd bovendien door uw overste bij de politie aangeraden om het land te ontvluchten: hij waarschuwde u dat de familie met wie u te maken had bekend stond als een zeer gevaarlijke familie. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde nu dat u enkel wist dat de persoon die u had helpen arresteren een zeker M.Y. was en dat zijn vader en broer later werden verhoord maar dat zij afstand hadden gedaan van zijn daden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 148-150). Deze uitleg overtuigt allerminst. Van een politieagent die in de eerste plaats werd ingezet om de arrestatie van een bepaald persoon uit te voeren, die vervolgens door de familie van de gearresteerde werd gevisieerd en die hierna door zijn overste werd gewaarschuwd om het land te ontvluchten omdat de familie in kwestie als gevaarlijk bekend stond, mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze meer tekst en uitleg kan geven over deze familie.

Over het incident van februari 2016 waarbij u zou zijn aangevallen, legde u al evenmin overtuigende verklaringen af. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u uitdrukkelijk dat u overal messteken had op uw lichaam (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS repte u met geen woord over messteken toen u werd gevraagd welke medische vaststellingen werden gedaan in verband met wat u was overkomen. U sprak over twee breuken en wonden aan de binnenkant van de pols, de arm en aan de keel. Toen u vervolgens uitdrukkelijk werd gevraagd of u messteken had gekregen, antwoordde u in eerste instantie niet te weten of ze een mes of een ander scherp voorwerp hadden gebruikt dan wel of men u gewoon een klap had toegediend. Onmiddellijk hierna verklaarde u dan weer dat u wel degelijk littekens had van messteken meer bepaald aan de hals en de pols. U werd gevraagd of u nu wel of niet zeker was over de messteken die men u zou hebben toegediend. U antwoordde nu dat u niet zeker was of men u had verwond met een mes of een ander scherp voorwerp of zelfs eventueel een voorwerp van ijzer. Op de vraag of de dokters die u hadden behandeld hierover geen uitsluitel hadden gegeven, antwoordde u vaagweg dat ze dachten dat u met een scherp voorwerp bent aangevallen geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 152-159). Deze verklaringen op het CGVS zijn weinig overtuigend en stemmen niet overeen met uw verklaringen hierover bij DVZ. Bovendien blijkt dat u geen enkel medisch attest kan voorleggen ter staving van uw verklaringen in verband met het incident van februari 2016. U liet enkel optekenen dat er wel degelijk medische attesten voorhanden zijn, maar dat u deze dan eens zou moeten opvragen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 147). Tot op heden legde u geen enkel medisch attest voor.

Ook van de officiële klacht die u zou hebben ingediend bij de politie kan u geen stukken voorleggen. U verklaarde hiervoor de nodige stappen te moeten zetten om dit vanuit Irak te laten overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 177-178). Het feit dat u zich klaarblijkelijk ruim vijf jaar na de feiten nog niet eens de moeite heeft getroost om deze stappen te zetten, zodat u tenminste een begin van bewijs kan voorleggen over hetgeen u zou zijn overkomen in Irak, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Bovendien zou het voorleggen van dit document voor u niet zo moeilijk mogen zijn gelet op het feit dat uzelf jarenlang politieagent zou zijn geweest en u klaarblijkelijk met minstens één van uw collega's nog contact heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 8-10). Wat er ook van zij, tot op heden legde u niets voor in dit verband.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet ernstige twijfels rijzen omtrent uw algemene geloofwaardigheid.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Naar de kopijen van de identiteitsdocumenten is reeds verwezen. Dezelfde opmerkingen die hierover werden gedaan gelden evenzeer voor de kopij van het arrestatiebevel omwille van uw desertie, namelijk dat aan kopijen geen bewijswaarde wordt toegekend en dat deze enkel kunnen weerhouden worden in het geval van overtuigende en geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. In verband met de foto's van het vernielde huis dient te worden opgemerkt dat deze evenmin enige bewijswaarde hebben. Er kan immers niet uit afgeleid worden over welk huis het precies gaat. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uzelf hoegenaamd geen idee heeft wat er precies is gebeurd met uw huis. U zou de foto's hebben opgestuurd gekregen hebben via een vriend die u hierover ook geen verdere informatie kon verschaffen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 79-85). De vraag rijst dan ook of het feit dat uw huis zou zijn vernield überhaupt iets te maken heeft met de problemen waarvoor u uit Irak

zou zijn moeten vluchten. De geboorteakte van uw jongste kind tenslotte bevestigt dat dit geboren is in Bulgarije. Dit staat hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Domiz niet geloofwaardig worden bevonden en gezien er sterke vermoedens rijzen dat u afkomstig bent van de provincie Dohuk dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/>

<https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), proregeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviseerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party),

opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (A.S.H.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerdische vrouw afkomstig uit Domiz nabij Faidah in Centraallrak. U bent hier geboren en opgegroeid. Enkel in de periode na de val van het Baath-regime, meer bepaald van 2003 tot 2009, heeft u gewoond in Sarsing (Amadiya district, Dohuk provincie) in Noord-Irak. In 2007 bent u gehuwd met S.S.A. (CG: 2014761 en O.V.nr.: 9.095.324). Jullie hebben samen vier kinderen: L. (°26 april 2008), D. (°17 maart 2009), Dw. (°20 februari 2013) en Al. (°11 april 2017 in Bulgarije). U bent niet naar school gegaan en kan dus niet lezen en schrijven. U bent altijd huisvrouw geweest. U baseert zich op dezelfde feiten als die van uw echtgenoot. Deze liet volgend feitenrelaas optekenen:

U zou tot het tweede middelbaar naar school zijn gegaan. Hierna zou u een tijd hebben gewerkt als arbeider. Einde 2003 zou u in Dohuk een politieopleiding gevolgd hebben. U zou na deze opleiding als politieagent aan de slag gegaan zijn in Domiz. U zou deze job zijn blijven uitoefenen tot uw vertrek uit Irak in 2016.

Op een dag werd u opgebeld door uw overste. U kreeg samen met enkele collega's de opdracht om een persoon te arresteren. Omdat u de agent was met de langste staat van dienst zou u als enige ongemaskerd geweest zijn tijdens de actie. De arrestatie verliep moeizaam maar succesvol. Na de

arrestatie zou u door de familie van de betrokkene geviseerd zijn. In februari 2016 zou u door onbekenden in elkaar geslagen zijn. U zou bewusteloos zijn gevallen en in het ziekenhuis van Dohuk wakker geworden zijn. U zou hier ongeveer twee weken hebben verbleven. In deze periode zou u bezoek hebben gekregen van uw overste bij de politie. Hij zou u hebben verteld dat de familie door wie u werd geviseerd erg gevaarlijk is en dat het aldus beter was om het land te ontvluchten. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou uw moeder u hetzelfde advies hebben gegeven. U zou nog verschillende keren telefonisch bedreigd zijn geweest. Omstreeks april 2016 zou u samen met uw echtgenote en jullie drie oudste kinderen naar Dohuk gereisd zijn, waar jullie twee maanden verbleven bij een vriend.

Op 6 juni 2016 zouden jullie illegaal naar Turkije gereisd zijn. Jullie zouden verder gereisd zijn naar Bulgarije, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden, hetgeen werd afgewezen. Na een verblijf van ongeveer drie jaar in Bulgarije zouden jullie verder gereisd zijn naar Servië, waar jullie ongeveer één jaar verbleven. Vervolgens zouden jullie verder gereisd zijn naar Hongarije, waar jullie opnieuw ongeveer één jaar verbleven. Hierna zouden jullie naar België gereisd zijn, waar jullie op 27 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van dit verzoek leggen jullie volgende kopijen van documenten voor: de identiteitskaart van uzelf, van uw echtgenote en van jullie kinderen, een arrestatiebevel voor u omwille van uw desertie bij de politie, de Bulgaarse geboorteakte van uw jongste zoon en tenslotte nog enkele foto's van een vernield huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich volledig baseert op dezelfde feiten als die van uw echtgenoot (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 1 en 2). In zijn hoofde werd evenwel volgende weigeringsbeslissing genomen.

Er dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw verklaringen als zou u afkomstig zijn uit Domiz, als zou u hier zijn geboren en opgegroeid en als zou u hier uw hele carrière hebben gewerkt als politieagent. Blijkt immers dat u bijzonder weinig concrete informatie kan geven over deze regio. Van een volwassen man, die bovendien politieagent zou zijn geweest en die zijn hele carrière heeft gewerkt in Domiz, mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze beschikt over een grondige kennis over dit dorp. Dit is hoegenaamd niet het geval bij u.

Zo verklaart u dat er ongeveer zeven scholen zijn in Domiz. U verwijst naar de 'school van Halat' en de 'Baratischool'. De naam van de lagere school waar uzelf naar toe zou zijn gegaan, herinnert u zich niet meer, net zo min als de naam van uw voorgehouden lagere middelbare school. U licht toe dat de namen van de scholen zijn veranderd. Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Dat u zich de naam van de lagere school waar u zes jaar naar toe zou zijn gegaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 59 en 60), in het dorp waar u zou zijn opgegroeid, en waar u altijd zou zijn blijven wonen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 22-28), en waar u bovendien zestien jaar lang gewerkt zou hebben als politieagent (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 68-71)), niet meer herinnert, is weinig geloofwaardig.

Over uw kinderen en de scholen waar zij naar toe zijn gegaan, liet u in eerste instantie opmerken dat ze nog te jong waren om naar school te zijn geweest. Echter dient opgemerkt te worden dat uw oudste kind geboren is in 2008 en dat jullie pas in 2016 zouden zijn vertrokken uit Domiz. Aldus kan afgeleid worden dat uw oudste op het moment van jullie vertrek al acht jaar oud was en dat zij dus helemaal niet te jong was om al naar school te gaan. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde vervolgens dat op een gegeven moment Daesh (Islamitische Staat) de regio was binnengevallen en dat er aldus heel veel vluchtelingen van de regio's Mosul en Sinjar werden opgevangen in jullie regio. Hierdoor werden scholen gesloten en werden ze gebruikt als opvangcentra. Deze uitleg kan niet overtuigen. Als het al zo is dat jullie kinderen door deze omstandigheden in de periode van 2014 tot jullie vlucht uit Irak in 2016 nooit één

dag naar school zijn kunnen gaan, wat op zich al erg twijfelachtig is, dan nog mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u naar de scholen kan verwijzen waar jullie kinderen naartoe zouden gegaan zijn als deze uitzonderlijke omstandigheden zich niet hadden voorgedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 48-61). Uit de opmerkingen die u na het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS blijkt dat u plots wel meer scholen bij naam kent en ook dat u zich plots wel de namen van de lagere school en de middelbare school waar uzelf naar toe zou zijn gegaan, kan herinneren (zie mail met opmerkingen, toegevoegd aan het administratief dossier). Het vermoeden rijst dat u na het persoonlijk onderhoud zelf opzoeken bent gaan doen om zo alsnog de juiste antwoorden te kunnen geven. De vaststelling dat u tijdens het persoonlijk onderhoud evenwel geen blijk gaf van enige gedetailleerde en doorleefde kennis over de scholen in Domiz in het algemeen en de scholen waar uzelf naartoe zou zijn gegaan in het bijzonder, blijft evenwel onverminderd gelden.

U verklaart verder dat er in Domiz twee ziekenhuizen zijn: één bij de ingang van Domiz en een tweede dichtbij het vluchtelingenkamp van Domiz. U kent evenwel de namen van beide ziekenhuizen niet (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 47). Ook dit mag wederom verbazen voor iemand die hier zeer lange tijd zegt te hebben gewoond en gewerkt.

U verklaarde verder in eerste instantie geen enkele moskee te kennen in Domiz. U lichtte toe dat er na uw vertrek uit Irak in Domiz een moskee werd gebouwd die u dus niet bij naam kent. Toen u erop werd gewezen dat u aldus geen enkele moskee uit Domiz bij naam kent, verwees u plots naar een moskee waarvan u dacht dat ze Attakwa heet en voegde u er aan toe dat de naam intussen wellicht veranderd was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 65-67). Ook deze verklaringen komen allerminst overtuigend over.

U werd erop gewezen dat u allerminst overtuigt een inwoner te zijn geweest van Domiz en er bovendien dertien jaar te hebben gewerkt als politieagent, gelet op het feit dat u klaarblijkelijk geen enkel ziekenhuis bij naam kent, op één of twee scholen na geen enkele school kan benoemen en geen enkele moskee met zekerheid kan benoemen. U antwoordde hierop dat dit te maken had met de situatie in Domiz. Het behoort immers tot de zgn. betwiste gebieden en omwille hiervan zou het onder bestuur hebben gestaan van de Koerden en van de Arabieren waarbij dan telkens ook alle namen veranderden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 71). Deze uitleg overtuigt evenwel allerminst. Van iemand die bijzonder vertrouwd zou moeten zijn met dit dorp, gelet op het feit dat hij er dertien jaar lang als politieagent zou hebben gewerkt en er bovendien altijd zou hebben gewoond buiten de periode van 2003 tot 2009, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij over essentiële gebouwen in het dorp zoals scholen, ziekenhuizen en moskeeën meer overtuigende verklaringen kan afleggen en desgevallend de verschillende Koerdisch en Arabische namen kan weergeven. Dit is bij u allerminst het geval. Uit de opmerkingen die u na het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS blijkt dat u op vraag 71 plots een heel ander antwoord wenst toe te voegen, waaruit uw gedetailleerde kennis over Domiz naar voren zou moeten komen. U verwijst plots naar een middelbare school vlakbij uw huis, naar een winkel die enkel voor vrouwen bestemd is, naar een snoepwinkel, naar een bank, een crèche, een moskee, een bandencentrale en benoemt plots de twee ziekenhuizen die u nochtans tijdens het persoonlijk onderhoud niet meer bij naam kende (zie mail met opmerkingen, toegevoegd aan het administratief dossier). Opnieuw dient in dit verband te worden opgemerkt dat het vermoeden rijst dat u na het persoonlijk onderhoud zelf opzoeken bent gaan doen om zo alsnog antwoorden te kunnen geven die u eerder niet kon geven.

Ook voor uw echtgenote rijzen er ernstige twijfels omtrent haar verklaringen afkomstig te zijn van Domiz en hier altijd te hebben gewoond, op de periode van 2003 tot 2009 na. Zij kent bijvoorbeeld geen namen van scholen, geen namen van ziekenhuizen, geen namen van winkels, geen namen van moskeeën en weet zelfs nauwelijks aan te geven op welk adres jullie precies zouden hebben gewoond in Domiz. Zij blijkt ook geen enkel familielid meer te hebben in Domiz hoewel haar familieroos wel degelijk hier zouden zijn. Uw echtgenote werd geconfronteerd met het feit dat haar kennis over Domiz zo beperkt is dat haar verklaringen als zou ze van Domiz afkomstig zijn en hier altijd hebben gewoond op de periode van 2003 tot 2009 na, niet geloofwaardig zijn. Uw echtgenote antwoordde dat zij een huisvrouw was, dat ze niet kan lezen en schrijven, dat ze nooit naar de moskee ging en dat ze zelden buiten kwam. Ze vatte samen dat ze figuurlijk blind was. Het is evenwel niet geloofwaardig dat ze geen enkele concrete informatie kan geven over haar voorgehouden geboortedorp Domiz waar ze bovendien het grootste gedeelte van haar leven zou hebben gewoond (zie notities persoonlijk onderhoud 2014761B, vragen 41-68).

Er rijzen dan ook vermoedens dat u in werkelijkheid niet van Centraal-Irak afkomstig bent maar wel van Noord-Irak, meer bepaald van de provincie Dohuk. Hetzelfde vermoeden rijst in hoofde van uw echtgenote. Volgende indicaties bevestigen dit vermoeden.

Zo blijkt uit de kopij van het arrestatiebevel dat u voorlegt vreemd genoeg dat u officieel woonachtig zou zijn in de provincie Dohuk, gemeente Semel, wijk Faïda, straat Halat. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat u altijd in Domiz heeft gewoond en dat Domiz en de straat Halat hetzelfde zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 30-35). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen.

Verder blijkt dat actueel niemand van uw familie in Domiz zou wonen, hoewel het wel degelijk uw geboortedorp zou geweest zijn waar uw roots liggen en waar jullie ook een eigendom hadden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 79). Uw zussen zijn gehuwd en wonen in Dohuk. Uw moeder zou kort na jullie vlucht uit Domiz bij één van uw zussen in Dohuk zijn gaan wonen. U heeft geen ooms of tantes meer in Domiz. Uw echtgenote, die eveneens van Domiz afkomstig zou zijn, heeft evenmin nog familie in Domiz (zie notities persoonlijk onderhoud 2014762B, vragen 46-60). Haar familie woont in Sarsing. Zij zouden net als jullie naar daar zijn verhuisd naar aanleiding van de oorlog van 2003, maar zij zouden in tegenstelling tot jullie daar blijven wonen zijn. U zou sinds uw vlucht uit Domiz enkel nog met één collega-politieagent uit Domiz contact hebben. Het is deze man, een zekere A.S., die u het arrestatiebevel en de foto's van uw vernielde huis zou hebben doorgestuurd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 86-108). Dat u en uw echtgenote (op één na) geen enkele kennis of familielid meer hebben in Domiz hoewel jullie beiden hier jullie familieroots zouden hebben en jullie beiden in dit dorp eigendommen zouden hebben gehad, is hoogst opmerkelijk. Dat klaarblijkelijk al jullie familieleden in Dohuk of in de nabijheid van Dohuk wonen, is evenzeer opmerkelijk en bevestigt bovengenoemde vermoeden.

U werd in Domiz in februari 2016 aangevallen, zo zegt u. U zou hierbij bewusteloos zijn gevallen en met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht zijn. Blijkt evenwel dat u naar de spoeddienst van Dohuk zou zijn gebracht en niet naar het ziekenhuis van Domiz. U werd gevraagd wat hiervan de reden is. U antwoordde dat er in Domiz twee ziekenhuizen zijn maar dat deze niet gespecialiseerd zijn voor ernstige zaken zoals in uw geval (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134, 135, 146). Het is evenwel opnieuw opmerkelijk dat uw (medische) belangen eerder in Dohuk werden behartigd dan in Domiz zelf, hoewel u in deze laatste plaats zou zijn aangevallen en dit dorp wel degelijk over twee ziekenhuizen beschikt.

Ook de politieopleiding die u volgde einde 2003 zou in Dohuk hebben plaatsgevonden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 70 en 115), wat eens te meer blijkt geeft van een sterkere band met deze regio dan u wil laten uitschijnen.

In dit verband dient nog te worden gewezen op het feit dat jullie enkel kopijen voorlegden van jullie identiteitskaarten. De originelen zouden jullie onderweg verloren zijn gespeeld (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 5). Jullie beweerden nooit paspoorten te hebben gehad (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 16 en 17). Uit de vertaling van de kopijen van de identiteitskaarten is weliswaar verwezen naar Faïda (provincie Mosul) als geboorteplaats voor uzelf, uw echtgenote en jullie drie oudste kinderen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 179), maar dient in dit verband te worden gewezen dat kopijen geen bewijswaarde hebben aangezien de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Met dergelijke documenten kan bovendien enkel rekening worden gehouden ter ondersteuning van overtuigende en geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Het feit dat jullie geen enkel origineel identiteitsdocument kunnen voorleggen, doet verder twijfels rijzen over jullie beweerde afkomst uit Domiz in Centraal-Irak.

In verband met de problemen die u beweert te hebben gekend in Irak, dient te worden gewezen op het feit dat deze zich volgens u hebben afgespeeld in Domiz. Gelet op de hierboven genoemde vaststellingen dient evenwel te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde afkomst uit Domiz. Aldus kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die zich hier zouden hebben afgespeeld.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband wordt overigens verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u geen enkel concrete informatie kan geven over de familie door wie u zou zijn gevisieerd en voor wie u het land zou zijn ontvlucht. Dit doet de wenkbrauwen fronsen. U werkte immers bij de politie. U werd bovendien door uw overste bij de politie aangeraden om het land te ontvluchten: hij waarschuwde u dat de familie met wie u te maken had bekend stond als een zeer gevaarlijke familie. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde nu dat u enkel wist dat de persoon die u had helpen arresteren een zeker M.Y. was en dat zijn vader en broer later werden verhoord maar dat

zij afstand hadden gedaan van zijn daden (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 148-150). Deze uitleg overtuigt allerminst. Van een politieagent die in de eerste plaats werd ingezet om de arrestatie van een bepaald persoon uit te voeren, die vervolgens door de familie van de gearresteerde werd gevisieerd en die hierna door zijn overste werd gewaarschuwd om het land te ontvluchten omdat de familie in kwestie als gevaarlijk bekend stond, mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze meer tekst en uitleg kan geven over deze familie.

Over het incident van februari 2016 waarbij u zou zijn aangevallen, legde u al evenmin overtuigende verklaringen af. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u uitdrukkelijk dat u overal messteken had op uw lichaam (zie vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS repte u met geen woord over messteken toen u werd gevraagd welke medische vaststellingen werden gedaan in verband met wat u was overkomen. U sprak over twee breuken en wonden aan de binnenkant van de pols, de arm en aan de keel. Toen u vervolgens uitdrukkelijk werd gevraagd of u messteken had gekregen, antwoordde u in eerste instantie niet te weten of ze een mes of een ander scherp voorwerp hadden gebruikt dan wel of men u gewoon een klap had toegediend. Onmiddellijk hierna verklaarde u dan weer dat u wel degelijk littekens had van messteken meer bepaald aan de hals en de pols. U werd gevraagd of u nu wel of niet zeker was over de messteken die men u zou hebben toegediend. U antwoordde nu dat u niet zeker was of men u had verwond met een mes of een ander scherp voorwerp of zelfs eventueel een voorwerp van ijzer. Op de vraag of de dokters die u hadden behandeld hierover geen uitsluitel hadden gegeven, antwoordde u vaagweg dat ze dachten dat u met een scherp voorwerp bent aangevallen geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 152-159). Deze verklaringen op het CGVS zijn weinig overtuigend en stemmen niet overeen met uw verklaringen hierover bij DVZ. Bovendien blijkt dat u geen enkel medisch attest kan voorleggen ter staving van uw verklaringen in verband met het incident van februari 2016. U liet enkel optekenen dat er wel degelijk medische attesten voorhanden zijn, maar dat u deze dan eens zou moeten opvragen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 147). Tot op heden legde u geen enkel medisch attest voor.

Ook van de officiële klacht die u zou hebben ingediend bij de politie kan u geen stukken voorleggen. U verklaarde hiervoor de nodige stappen te moeten zetten om dit vanuit Irak te laten overkomen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 177-178). Het feit dat u zich klaarblijkelijk ruim vijf jaar na de feiten nog niet eens de moeite heeft getroost om deze stappen te zetten, zodat u tenminste een begin van bewijs kan voorleggen over hetgeen u zou zijn overkomen in Irak, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Bovendien zou het voorleggen van dit document voor u niet zo moeilijk mogen zijn gelet op het feit dat uzelf jarenlang politieagent zou zijn geweest en u klaarblijkelijk met minstens één van uw collega's nog contact heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 8-10). Wat er ook van zij, tot op heden legde u niets voor in dit verband.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet ernstige twijfels rijzen omtrent uw algemene geloofwaardigheid.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Naar de kopijen van de identiteitsdocumenten is reeds verwezen. Dezelfde opmerkingen die hierover werden gedaan gelden evenzeer voor de kopij van het arrestatiebevel omwille van uw desertie, namelijk dat aan kopijen geen bewijswaarde wordt toegekend en dat deze enkel kunnen weerhouden worden in het geval van overtuigende en geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. In verband met de foto's van het vernielde huis dient te worden opgemerkt dat deze evenmin enige bewijswaarde hebben. Er kan immers niet uit afgeleid worden over welk huis het precies gaat. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uzelf hoegenaamd geen idee heeft wat er precies is gebeurd met uw huis. U zou de foto's hebben opgestuurd gekregen hebben via een vriend die u hierover ook geen verdere informatie kon verschaffen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 79-85). De vraag rijst dan ook of het feit dat uw huis zou zijn vernield überhaupt iets te maken heeft met de problemen waarvoor u uit Irak zou zijn moeten vluchten. De geboorteakte van uw jongste kind tenslotte bevestigt dat dit geboren is in Bulgarije. Dit staat hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Domiz niet geloofwaardig worden bevonden en gezien er sterke vermoedens rijzen dat u afkomstig bent van de provincie Dohuk dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische

controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), proregeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviseerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport

immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het verzoekschrift betogen verzoekers als volgt:

"A. In hoofdorde

Aangezien het Conunissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen besloten heeft tot weigering van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus;

Dat de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker wordt gemotiveerd door de overweging dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken;

Dat verzoekers echter van mening zijn dat niet alle (persoonlijke) elementen die in hun voordeel pleiten in acht genomen werden en hun verhaal niet correct werd begrepen/weergegeven/onderzocht;

Dat dit mede veroorzaakt werd door de slechte vertaling tijdens het onderhoud van 19/11/2021. Verzoekers menen dat de tolk de taal Badini niet voldoende machtig was, waardoor verzoekers de vragen niet altijd even goed begreep, en hun antwoorden naar alle waarschijnlijkheid niet altijd even correct werden vertaald;

Dat verzoekers hieronder dan ook een correcte uiteenzetting geven van de feiten die hun aanbelangen en telkens aangeven waar het Commissariaat de bal misloeg.

Aangezien het Commissariaat vooreerst twijfelt aan de verklaringen van verzoeker dat hij afkomstig is uit Domiz. Namelijk dat hij in Domiz is geboren en opgegroeid, en hier sinds 2009 werkte als politieagent;

Dat zij dit afleiden uit het feit dat verzoeker kennelijk weinig concrete informatie kan geven omtrent de regio.

Dat dit mede te wijten valt aan de vertalingsproblemen dewelke zich voordeden op het onderhoud van 19/11/2021;

Dat verzoekers wel degelijk afkomstig zijn uit de streek Domiz.

Dat verzoeker in tegenstelling tot wat het Commissariaat beweert, wel kon antwoorden op verschillende vragen omtrent het dorp Domiz. Zo kon verzoeker verklaren dat er ongeveer 7 scholen waren in Domiz, dewelke hij ook bij naam kon opnoemen. Gezien de namen van de scholen doorheen de jaren gewijzigd werden, kon verzoeker sommige van deze namen niet correct meer herinneren.

Hierbij dient het Commissariaat rekening te houden met het feit dat de Islamitische Staat de regio van verzoeker is binnengevallen, en er hierdoor vluchtelingen van naburige regio's werden opgevangen in de regio van verzoekers. Hierdoor werden verschillende scholen gesloten, en gebruikt als opvangcentra. Om die redenen konden de kinderen van verzoekers (op dat moment was de oudste 8 jaar oud) gedurende een bepaalde periode niet meer naar school gaan. Het is dan ook logisch dat verzoeker niet kon antwoorden op de vraag naar welke school zijn kinderen gingen, omdat ze op dat moment gewoonweg niet naar school konden gaan.

Dat verzoeker hiernaast opmerkte dat de namen van de verschillende scholen/ziekenhuizen/moskeeën steeds van naam wijzigde gelet op de situatie in Domiz.

Domiz behoort immers tot de bezette gebieden, en omwille hiervan stond het onder bestuur van de Koerden en de Arabieren, waarbij zij telkens alle namen van gebouwen wijzigden. Aangezien het Commissariaat blijkbaar uit het oog vergeet welke gevolgen een inval van IS met zich mee kan brengen. Dat de trauma's dewelke verzoekers en hun kinderen hebben moeten ondergaan tijdens hun vlucht uit Irak, er mede voor hebben kunnen zorgen dat zij zich niet alles meer tot in de details herinnerden. Ook het verhoor voor het Commissariaat-Generaal bracht de nodige stress mee voor verzoekers.

Het feit dat verzoeker de moskeeën/ziekenhuizen/scholen uit Domiz niet bij naam kan noemen, bewijst niet dat verzoeker niet afkomstig is uit deze regio. Dat het dan ook misplaatst is hieruit af te leiden dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig is;

Dat verzoeker geen enkele andere reden had om Irak te verlaten dan de vrees voor zijn leven.

Aangezien mevrouw nooit naar school is gegaan. Zij kan aldus noch lezen, noch schrijven. Zij is steeds huisvrouw geweest. Zo ging ze ook nooit naar de moskee en kwam ze in het algemeen zelden buiten. Mevrouw vatte haar situatie tijdens het verhoor goed samen door te stellen dat ze "figuurlijk blind" was.

Gelet op het feit dat mevrouw noch kon lezen, noch kon schrijven, en zij daarnaast zelden tot nooit buitenkwam, kan het niet verbazen dat zij maar een beperkte kennis had van de stad Domiz.

Het Commissariaat verwijt haar dat zij geen namen van scholen, ziekenhuizen, winkels of moskeeën kan geven. Gezien zij de namen van deze gebouwen gewoonweg niet kan lezen, is het niet meer dan logisch dat zij deze namen niet kan opsommen tijdens het verhoor.

Aangezien het Commissariaat geen geloof hechtte aan de afkomst van verzoeker uit Domiz, hebben zij nagelaten de problemen die zich hebben afgespeeld in Domiz verder te onderzoeken op hun waarachtigheid.

Dat verzoeker, wanneer hij zou worden teruggestuurd naar Irak (Domiz), het voorwerp zal uitmaken van executie / foltering, dan wel onmenselijke behandeling;

Dat verzoeker als politieagent de opdracht kreeg om een persoon te arresteren. Na de arrestatie werd verzoeker evenwel gevisieerd door de familie van deze persoon.

Zo werd verzoeker in februari 2016 door onbekenden in elkaar geslagen. Verzoeker is hierop bewusteloos gevallen, en in het ziekenhuis wakker geworden.

Tijdens zijn revalidatie in het ziekenhuis kreeg verzoeker bezoek van zijn overste bij de politie. Deze wist verzoeker te vertellen dat de familie dewelke hem viseerde zeer gevaarlijk was, en dat verzoeker voor zijn eigen veiligheid en die van zijn familie, beter het land kon ontvluchten;

Nadat verzoeker nog verschillende malen telefonisch bedreigd is geweest door de familie van de gearresteerde, is hij in april 2016 samen met zijn echtgenote en hun kinderen naar Dohuk (Noord-Irak) gereisd, alwaar zij gedurende 2 maanden bij een vriend verbleven.

Dat doordat verzoeker het land moest verlaten voor zijn eigen veiligheid, er tevens een arrestatiebevel boven zijn hoofd hangt wegens desertie, namelijk het zonder toestemming verlaten van het politiekorps.

Verzoeker legt enkele stukken voor ter staving van zijn verhaal, meer bepaald een kopie van het arrestatiebevel wegens desertie, alsmede een voor eensluidende vertaling door een beëdigde vertaler-tolk.

Gelet op dit alles is het voor verzoeker en zijn familie niet veilig om terug te keren naar Irak.

Zo zijn er ten eerste de bedreigingen naar hem toe geuit door de familie van de man, dewelke verzoeker heeft helpen arresteren. Hierbij dient benadrukt te worden dat zij verzoeker in 2016 zo hard hebben aangepakt, dat hij werd overgebracht naar het ziekenhuis. Daarnaast hangt hem een zware straf boven het hoofd, naar aanleiding van de desertie uit het politiekorps.

Verzoekers terugsturen naar Irak zou in strijd zijn met artikel 3 EVRM, hetgeen foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing verbiedt.

B. In ondergeschikte orde

Aangezien Kirkuk beschreven wordt als één van de betwiste gebieden die te maken hebben gehad met 'de ergste turbulentie' van de afgelopen jaren. Toen ISIL in 2014 zijn offensief in Noord-Irak begon, stortte het Iraakse leger in en nam ISIL de regio over rond de stad Hawija, in het zuidwesten van het gouvernement Kirkuk gouvernement met een lokale bevolking van ongeveer 100.000 mensen die onder

controle van ISIL leefden. Vanuit het Hawija-district voerde ISIL aanvallen uit tegen andere gebieden in het gouvernement Kirkuk vanaf 2014.

De VN-Veiligheidsraad heeft melding gemaakt van veelvuldige asymmetrische aanvallen van ISIL tegen veiligheidstroepen en burgers in verscheidene provincies, waaronder Kirkuk, in 2019 en in 2020.

Zo slaagde ISIL er in 2019 in IED-bomaanslagen uit te voeren tegen burgers in de stad Kirkuk, intimidatiecampagnes tegen de Kaka'i-minderheid die rond de snelweg van Kirkuk naar Bagdad woonden, moorden op leiders van gemeenschappen, ontvoeringen voor losgeld van boeren, en afpersing van burgers. In 2019 voerde ISIL naar verluidt ook sluipschuttersaanvallen, hinderlagen, ontvoeringen, en moordaanslagen tegen veiligheidstroepen en gemeenschapsleiders. ISIL richtte zich ook op civiele infrastructuur zoals water- en elektriciteitsinstallaties in Kirkuk. (EASO Iraq Security situation Country of Origin Information Report October 2020: [URL])

Uit dit rapport kan dan ook geconcludeerd worden dat de regio Kirkuk (waartoe Domiz behoort) niet veilig is voor burgers.

Dat verzoekers allerminst kunnen terugkeren naar hun regio van herkomst (Domiz).

Dat verzoekers zich aldus in een situatie bevinden, waarin zij recht hebben op subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 Vreemdelingenwet."

2.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

"1. Foto's politie

2. Arrestatiebevel + beëdigde vertaling

3. Identiteitsdocumenten A.S.

4. Identiteitsdocumenten A.S.H.

5. Identiteitsdocumenten kinderen".

2.3. Bij aanvullende nota van 22 april 2022 brengt verweerder volgende landeninformatie (middels URL) bij:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: "Iraq" van januari 2021;
- EASO COI Report "Iraq - Security situation" van maart 2019;
- COI Focus "Irak – Veiligheidssituatie" van 24 november 2021;
- EASO Country of Origin Report "Iraq: Security situation" van oktober 2020;
- EASO COI Report: "Iraq – Internal mobility" van 5 februari 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom de verzoekers om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, dient in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaren werkelijk afkomstig zijn uit het land en de regio die zij beweren te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zeker wanneer de verzoekers om internationale bescherming geen (origineel) document kunnen voorleggen waaruit hun herkomst blijkt, tracht hun kennis over de voorgehouden regio van herkomst te toetsen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande hun verklaarde land en regio van herkomst, dat zij enige kennis hebben van de situatie aldaar en dat zij de nodige achtergrondinformatie kunnen verschaffen over hun vrees voor vervolging.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit en regio van herkomst van verzoekers, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoekers. Naast de vraag of de aangehaalde redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, onderzoekt de Raad of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal.

Daarbij gaat de Raad na of hij op grond daarvan kan beslissen, rekening houdend met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoekers van feitelijke gegevens die behoren tot hun onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving. Deze kennis van de ruimere leefomgeving is uiteraard minder doorslaggevend en kan er alleszins niet toe leiden dat de onwetendheid inzake de onmiddellijke leefomgeving buiten beschouwing wordt gelaten, daar deze laatste kennis het meest bepalend is.

7. Blijkens de motiveringen van de bestreden beslissingen kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde herkomst van verzoekers uit Domiz, nabij Faidah, in Centraal-Irak.

De elementen van motiveringen zijn de volgende:

- verzoeker, een volwassen man die zou zijn geboren en getogen in Domiz en er dertien jaar lang als politieagent zou hebben gewerkt, kan bijzonder weinig concrete informatie geven over de regio;
- verzoeker geeft geen blijk van enige gedetailleerde en doorleefde kennis over de scholen in Domiz in het algemeen, noch over de scholen waar hij zelf naartoe zou zijn gegaan in het bijzonder (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-6);
- verzoeker beweert dat zijn kinderen niet naar school gingen in Domiz maar geeft hiervoor wijzigende verklaringen (te jong, dan wel dat de scholen gesloten waren ten gevolge van de inval van IS; notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-6);
- uit de opmerkingen die verzoeker na het persoonlijk onderhoud overmaakte – waaruit blijkt dat verzoeker plots meer scholen bij naam kent en zich wel de namen van zijn lagere en middelbare school herinnert – rijst het vermoeden dat verzoeker opzoekingen heeft gedaan om alsnog juiste antwoorden te kunnen geven;
- verzoeker kent de namen van de twee ziekenhuizen in Domiz niet (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5);
- verzoekers verklaringen over de aanwezigheid (en naam) van moskeeën in Domiz kunnen niet overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6);
- verzoekster, die op de periode tussen 2003 en 2009 haar hele leven in Domiz zou hebben gewoond, kent geen namen van scholen, ziekenhuizen, winkels en moskeeën in Domiz, weet nauwelijks aan te geven op welk adres verzoekers precies hebben gewoond in Domiz en heeft beweerdelijk geen enkel familielid meer in Domiz, hoewel haar familieroos in Domiz zouden liggen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4-5);

De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent.

8. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoekers wel degelijk afkomstig zijn uit Domiz. Ze menen dat niet alle (persoonlijke) elementen in hun voordeel in acht genomen werden en dat hun verhaal niet correct werd begrepen, weergegeven en onderzocht, mede door de slechte vertaling tijdens de persoonlijke onderhouden. Verzoekers wijzen erop dat de tolk de taal Badini niet voldoende machtig was, dat verzoekers de vragen niet altijd even goed begrepen en hun antwoorden niet altijd even correct werden vertaald.

Te dezen blijkt dat beide verzoekers bij aanvang van hun respectievelijke persoonlijke onderhouden op 19 november 2021 hebben aangegeven dat ze de tolk goed verstonden (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 1; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 1) en dat gedurende het verloop van hun respectievelijke onderhouden geen moeilijkheden of communicatieproblemen werden gemeld, noch door verzoekers of hun advocaat, noch door de tolk of de *protection officer*. Bovendien lichten verzoekers in het verzoekschrift niet concreet toe welke communicatieproblemen of misvattingen zich zouden hebben voorgedaan ten tijde van hun respectievelijke persoonlijke onderhouden. Bijgevolg kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen en dat hun gebrekkige kennis inzake Domiz niet kan worden verschoond door verwijzingen naar een slechte vertaling.

Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers' verzoek om internationale bescherming.

9. Daar waar in het verzoekschrift wordt geopperd dat verzoeker wel degelijk kon antwoorden op verschillende vragen omtrent Domiz en hij de naam van 7 scholen kon opnoemen, wordt voorbijgegaan aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud een ondermaatse en ondoorleefde kennis van scholen, ziekenhuizen en moskeeën in Domiz tentoonspreidde. Dat verzoeker na afloop van het persoonlijk onderhoud plots meer gedetailleerde antwoorden doorstuurde (e-mail met opmerkingen, toegevoegd aan het administratief dossier) wijst er slechts op dat verzoeker

deze informatie heeft opgezocht om alsnog antwoorden te kunnen geven die hij eerder niet kon geven. Dergelijke (laattijdige) opmerkingen kunnen verzoekers herkomst uit Domiz niet aantonen.

10. Ook waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat namen van verschillende scholen, ziekenhuizen en moskeeën steeds van naam wijzigden gelet op de situatie in Domiz, wordt voorbijgegaan aan de motiveringen in de bestreden beslissingen dienaangaande. Blijkens de bestreden beslissingen werd reeds rekening gehouden met verzoekers opmerking dat zijn onwetendheid inzake namen van scholen en dergelijke zou te maken hebben met de situatie in Domiz, waarbij door een wisselend bestuur van de Koerden en van de Arabieren telkens ook alle namen veranderden. Verweerder stelde in de bestreden beslissingen terecht dat van iemand die bijzonder vertrouwd zou moeten zijn met Domiz, gelet op het feit dat verzoeker er dertien jaar lang als politieagent zou hebben gewerkt en er bovendien altijd zou hebben gewoond buiten de periode van 2003 tot 2009, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij over essentiële gebouwen in het dorp zoals scholen, ziekenhuizen en moskeeën meer overtuigende verklaringen kan afleggen en desgevallend de verschillende Koerdisch en Arabische namen kan weergeven.

11. Wat betreft de ontoereikende kennis van verzoekster wordt in het verzoekschrift hernomen dat zij niet kan lezen of schrijven en amper buitenkwam. Het louter citeren van haar verklaringen bij verweerder en de verwijzing naar haar profiel betreft geen dienstig verweer ten aanzien van de talrijke onwetendheden inzake feitelijke elementen uit haar dagelijkse leefomgeving in het dorp waar ze beweerdelijk is opgegroeid en haar hele leven, behalve een periode tussen 2003 en 2009, heeft gewoond. Verzoeksters gebrek aan scholing en analfabetisme kan geenszins overtuigen als verschoning voor haar ontoereikende kennis over haar beweerde dorp en regio van herkomst aangezien het elementen betreffen uit de dagelijkse leefomgeving in Domiz waarvoor geen kennisoverdracht op school nodig is. Daarnaast komt verzoeksters bewering dat ze zelden tot nooit buitenkwam voor als een voorwendsel om haar onbekendheid met Domiz toe te dekken. Hoe dan ook, ook al zou verzoekster grotendeels binnenshuis geleefd hebben, wat niet aannemelijk gemaakt wordt, dan nog impliceert dit niet dat verzoekster geen contact had met familie, burens, vrienden en kennissen en ze geen kennis had (opgebouwd) van het leven in Domiz.

12. Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat de trauma's die ze hebben moeten ondergaan tijdens hun vlucht uit Irak er mede hebben voor gezorgd dat zij zich niet alles tot in de details herinnerden en dat ook het onderhoud bij verweerder de nodige stress meebracht.

Te dezen kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de *protection officer* hiermee rekening houdt.

Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds geenszins dat verzoekers zich bepaalde feiten niet herinneren omwille van hun voorgehouden (doch niet aangetoonde) traumatische ervaringen. De *protection officer* heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekers goed konden volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begrepen. Bij de vraag of verzoekers nog iets aan hun relaas hadden toe te voegen, maakten zij noch hun raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zouden verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers' voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op hun verklaringen.

13. In navolging van verweerder en bij gebrek aan dienstig verweer kan worden vastgesteld dat er indicaties zijn dat verzoekers banden hebben met de provincie Dohuk in Noord-Irak:

- het door verzoekers neergelegde arrestatiebevel vermeldt dat verzoeker woonachtig is in de provincie Dohuk;
- verzoekers hebben (op één na) geen enkele kennis of familielid meer in Domiz, maar al hun familieleden wonen in Dohuk of in de nabijheid van Dohuk;
- verzoeker, die werd aangevallen in Domiz, werd naar de spoeddienst van Dohuk gebracht, terwijl Domiz over twee ziekenhuizen beschikt;
- de politieopleiding die verzoeker in 2003 volgde, vond plaats in Dohuk.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier.

14. Verzoekers leggen bij het verzoekschrift opnieuw kopieën van hun identiteitskaarten en die van hun kinderen neer (stukken 3, 4 en 5, gevoegd bij verzoekschrift). Zij weerleggen hiermee allerm minst de terechte en pertinente motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot deze door hen reeds in de loop van de administratieve procedure neergelegde identiteitsdocumenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden herkomst uit Domiz.

15. Gelet op het voorgaande kan geenszins worden aangenomen dat verzoekers afkomstig zijn uit Domiz in Centraal-Irak. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen die zich zouden hebben afgespeeld in Domiz.

Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het louter benadrukken en herhalen van hun asielmotieven en het opnieuw neerleggen van (een kopie van) het arrestatiebevel (stuk 2, gevoegd bij verzoekschrift), waarmee zij echter geen nuttig verweer voeren tegen de terechte vaststellingen in de bestreden beslissingen aangaande hun voorgehouden relaas:

- verzoeker kan geen concrete informatie geven over de familie die hem zou viseren;
- verzoekers verklaringen over het incident van februari 2016 op het CGVS zijn niet overtuigend en zijn strijdig met zijn verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ;
- verzoekers kunnen geen stukken voorleggen van de officiële klacht die verzoeker zou hebben ingediend bij de politie, niettemin hij nog contact heeft met minstens één van zijn collega's bij de politie;
- de neergelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet in de positieve zin te wijzigen.

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

16. De bij het verzoekschrift neergelegde kopieën van verzoekers politiebadge en foto's als politieagent (stuk 1, gevoegd bij verzoekschrift) kunnen de ongeloofwaardige herkomst Domiz en de hieruit voortvloeiende ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekers niet herstellen. De politiebadge, die dateert van 2006 en overigens een kopie betreft, maakt geen melding van verzoekers' eventuele woonplaats. Uit de foto, die eender waar kan zijn genomen, kan evenmin verzoekers' herkomst uit Domiz blijken. De stukken kunnen evenmin de voorgehouden problemen met de familie van de arrestant in Irak aantonen, noch dat verzoeker in Irak zou worden vervolgd omwille van desertie.

17. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

18. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

19. De vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent de voorgehouden herkomst uit Domiz leidt ertoe dat de Raad niet in de mogelijkheid verkeert om zich een correct beeld te vormen van verzoekers' profiel, de exacte regio van waar zij afkomstig zijn en de plaats(en) waar zij de voorbije jaren hebben verbleven, van een eventueel verblijf in andere derde landen en van eventuele verblijfsalternatieven in of buiten het land van herkomst.

Dit verhindert de asielinstanties om een juist beeld te vormen over de werkelijke nood aan bescherming en is *de facto* toe te schrijven aan het feit dat verzoekers in gebreke blijven mee te werken teneinde een duidelijk beeld te schetsen van de levensomstandigheden.

Voor de aanvragers van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moeten zij enig verband met hun persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvragers in het land van herkomst feitelijk verbleven. Verzoekers maken omwille van de hogere vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekers voor de komst naar België of over de vraag of verzoekers afkomstig zijn uit een regio waar geen risico in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekers zelf menen dat er in hun werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij voegt zich nog de vaststelling dat verzoekers op basis van de in het verzoekschrift geciteerde zeer algemene landeninformatie hoegenaamd niet aantonen dat er actueel in de beweerde regio van herkomst een situatie aanwezig is die valt onder het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

20. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

W. MULS